

Sygn. akt III KRS 49/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 października 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Myszka (przewodniczący)

SSN Maciej Pacuda (sprawozdawca)

SSN Krzysztof Staryk

w sprawie z odwołania Ł. S.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa Nr [...] /2014 z dnia 5 marca 2014 r. w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w S., ogłoszonym w Monitorze Polskim z 2013 r., poz. 152, z udziałem J. S. B. i J. W.

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 15 października 2014 r.,

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

Krajowa Rada Sądownictwa uchwałą Nr [...] /2014 z dnia 5 marca 2014 r., podjętą w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w S. , ogłoszonym w Monitorze Polskim z 2013 roku, poz. 152, w punkcie I postanowiła przedstawić Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej z wnioskiem o powołanie do pełnienia

urzędu na stanowisku sędziego Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w S. kandydaturę rady prawnego J. S. B. i radcy prawnego J. E. W., nie przedstawiać Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w S. pozostałych 12 kandydatur, a w punkcie II postanowiła umorzyć postępowanie z wniosku 3 kandydatów.

W uzasadnieniu wymienionej uchwały Krajowa Rada Sądownictwa wyjaśniła, że na dwa wolne stanowiska sędziego w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w S. , ogłoszone w Monitorze Polskim z dnia 13 marca 2013 r., poz. 152, zgłosiło się siedemnastu kandydatów.

Zespół członków Krajowej Rady Sądownictwa w dniu 10 lutego 2014 r. odbył posiedzenie w przedmiocie przygotowania stanowiska do rozpatrzenia i oceny na posiedzeniu Krajowej Rady Sądownictwa kandydatów na dwa wolne stanowiska sędziowskie w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w S. Zespół członków Krajowej Rady Sądownictwa, po przeprowadzeniu narady, przyjął stanowisko w przedmiocie rekomendacji Krajowej Radzie Sądownictwa kandydatur radcy prawnego J. S. B. oraz radcy prawnego J. E. W. na dwa wolne stanowiska sędziego Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w S..

Podczas posiedzenia Krajowej Rady Sądownictwa w dniu 13 lutego 2014 r. postanowiono wysłuchać zaproszonych na posiedzenie Rady kandydatów – Ł. S., K. S., J. S. B. oraz J. E. W.. W dniu 4 marca 2013 r. Rada przeprowadziła rozmowy z zaproszonymi kandydatami.

Podczas posiedzenia w dniu 5 marca 2014 r. Rada uznała, że w obecnej procedurze nominacyjnej najlepszymi kandydatami są radca prawny J. S. B. oraz radca prawny J. E. W., które zostaną przedstawione Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w S.

Krajowa Rada Sądownictwa podkreśliła, że procedura wyboru kandydata na urząd sędziego ma charakter konkursowy. Krajowa Rada Sądownictwa, kierując się kryteriami ustawowymi, ma za zadanie wybrać najlepszego, spośród bardzo dobrych i dobrych kandydatów.

Rada uznała, że ocena kwalifikacji J. S. B. oraz J. E. W., posiadane przez te kandydatki długoletnie i wszechstronne doświadczenie zawodowe, wnioski płynące z bardzo dobrych opinii na temat ich pracy, a także ocena Prezesa W. w S. dotycząca stosowania prawa administracyjnego, przemawiają za przedstawieniem tych kandydatur do powołania na dwa wolne stanowiska sędziowskie w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w S.

Rada wyjaśniła, że J. S. B. w maju 1997 r. ukończyła wyższe studia prawnicze na Wydziale Prawa i Administracji Uniwersytetu (...), uzyskując tytuł magistra prawa z ogólną oceną bardzo dobrą. Po odbyciu aplikacji radcowskiej, w maju 2002 r. złożyła egzamin radcowski, uzyskując łączną ocenę bardzo dobrą i została wpisana na listę radców prawnych Okręgowej Izby Radców Prawnych w S. Od września 2001 r. jest zatrudniona w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S., początkowo na stanowisku referenta prawnego, a następnie na stanowisku radcy prawnego w Wydziale Obsługi Prawnej, wykonując te obowiązki do chwili obecnej. Równolegle, od 1 października 2002 r., podjęła zatrudnienie na stanowisku asystenta w Katedrze Prawa Cywilnego i Handlowego Uniwersytetu (...), a następnie od sierpnia 2005 r. była zatrudniona w tym charakterze w Katedrze Prawa Własności Intelektualnej tej uczelni. Po przedstawieniu rozprawy doktorskiej na temat: „Utwór multimedialny będący elektroniczną bazą danych jako przedmiot prawa autorskiego”, uchwałą Rady Wydziału Prawa i Administracji Uniwersytetu (...) z dnia 12 czerwca 2008 r. uzyskała stopień naukowy doktora nauk prawnych. Od dnia 1 października 2008 r. została mianowana na stanowisko adiunkta na tym Uniwersytecie, które to stanowisko zajmuje do chwili obecnej. Ponadto w 2002 r. ukończyła z wynikiem bardzo dobrym dwusemestralne studia podyplomowe w Z. w zakresie Administracji Publicznej w Unii Europejskiej. Wykonując zawód radcy prawnego J. S. B. świadczyła również, na podstawie umów cywilnoprawnych, pomoc prawną na rzecz Urzędu Gminy w N. , P. oraz Z.. Od 1 lutego 2013 r. do chwili obecnej wykonuje obsługę prawną Delegatury Urzędu Komunikacji Elektronicznej w S..

Po przeprowadzonej analizie pracy kandydatki sędzia wizytator stwierdził, że lektura pism wnoszonych przez opiniowaną w imieniu Zakładu Ubezpieczeń Społecznych wskazuje na wysoki profesjonalizm autorki. Cechuje je pełna

przejrzystość formalna i wzorowa poprawność językowa, zawarte w nich żądania i wnioski formułowane są w sposób nie pozostawiający wątpliwości co do ich treści, zaś ich uzasadnienia charakteryzują się wszechstronną i wyczerpującą argumentacją. W ocenie sędziego wizytatora, dotychczasowy przebieg kariery zawodowej kandydatki, dorobek dydaktyczny i naukowy, udział w postępowaniach przed organami administracyjnymi oraz przed sądami powszechnymi i administracyjnymi, wskazujący na jej doświadczenie także w stosowaniu prawa administracyjnego, pozwalają wyprowadzić wniosek, że przy właściwych sobie cechach charakteru J. S. B. stwarza poważną nadzieję na należyte wykonywanie obowiązków sędziowskich w sądzie administracyjnym.

Kolegium Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w S. na posiedzeniu w dniu 28 czerwca 2013 r. podjęło uchwałę, w której kandydatka otrzymała 2 głosy „za”, 0 głosów „przeciw” i 3 głosy „wstrzymujące się”. Na posiedzeniu Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w S. w dniu 1 lipca 2013 r. kandydatka uzyskała 1 głos „za”.

W ocenie Prezesa Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w S., kandydatka posiada duże doświadczenie zawodowe w dziedzinie prawa administracyjnego oraz doświadczenie dydaktyczne.

J. E. W. w czerwcu 1984 r. ukończyła wyższe studia prawnicze na Wydziale Prawa i Administracji Uniwersytetu (...), uzyskując tytuł magistra prawa z ogólną oceną bardzo dobrą. Po odbyciu aplikacji radcowskiej, we wrześniu 1989 r. złożyła egzamin radcowski, uzyskując łączną ocenę bardzo dobrą i została wpisana na listę radców prawnych Okręgowej Izby Radców Prawnych w K. W okresie od 1989 r. do 2002 r. wykonywała zawód radcy prawnego w różnych instytucjach m.in. w Kolegium ds. Wykroczeń w Urzędzie Miasta i Gminy w M., Regionalnym Biurze Pracy w M., Urzędzie Miasta i Gminy w M., Urzędzie Rejonowym w M., B. w M., P. w B.. Z dniem 1 marca 2003 r. została powołana na etatowego członka Samorządowego Kolegium Odwoławczego w K., którego obowiązki wykonuje do chwili obecnej. Od 25 lipca 2007 r. dodatkowo pełni funkcję Prezesa tego Kolegium.

Po przeprowadzonej analizie pracy kandydatki sędzia wizytator stwierdził, że decyzje opiniowanej cechuje właściwy profesjonalizm - są poprawne pod względem formalnym i językowym, zawarte w nich rozstrzygnięcia są sformułowane w sposób

zrozumiały i jednoznaczny, a uzasadnienia decyzji są - w zależności od potrzeb - wszechstronnie, jasno i obszernie argumentowane, ze wskazaniem obowiązującego stanu prawnego. Taką też ocenę badanych aktów potwierdza fakt, że spośród 47 decyzji ostatecznych wydanych z udziałem J. E. W. jako sprawozdawcy, jedynie osiem zostało uchylonych na skutek skarg wniesionych do sądu administracyjnego przez ich adresatów. Poddane ocenie skargi kasacyjne sporządzone przez kandydatkę, w sposób prawidłowy formułują zarzuty kasacyjne i będące ich konsekwencją wnioski ze wskazaniem ich podstaw prawnych, w sposób czytelny i zrozumiały wskazując przy tym, na czym ma polegać naruszenie prawa przez sąd pierwszej instancji, natomiast uzasadnienia tych zarzutów obszernie i wszechstronnie przytaczają argumenty na ich poparcie.

W ocenie sędziego wizytatora, dotychczasowy przebieg kariery zawodowej kandydatki, w szczególności wieloletnia praktyka orzecznicza w postępowaniu odwoławczym przed samorządowym kolegium odwoławczym, dobry poziom jej orzecznictwa charakteryzujący się poprawną stabilnością decyzji i umiejętnością argumentacji przyjętego stanowiska, prezentowane cechy charakteru, jak rzetelność i zaangażowanie w pracy, pozwalają wyprowadzić wniosek, że J. E. W. stwarza w pełni nadzieję na należyte wykonywanie obowiązków sędziowskich w sądzie administracyjnym.

Kolegium Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w S. na posiedzeniu w dniu 28 czerwca 2013 r. podjęło uchwałę, w której kandydatka otrzymała 0 głosów „za”, 5 głosów „przeciw” i 0 głosów „wstrzymujących się”. Na posiedzeniu Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w S. w dniu 1 lipca 2013 r. kandydatka nie uzyskała głosów „za”.

W ocenie Prezesa Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w S., kandydatka posiada duże doświadczenie zawodowe w dziedzinie prawa administracyjnego.

Krajowa Rada Sądownictwa podkreśliła, że każde postępowanie nominacyjne stawia szczególne wymagania kandydatom do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego. W postępowaniu konkursowym przed Radą stosowane są jednakowe wobec wszystkich kandydatów kryteria i procedury. Rada dokonując

rozpoznania i oceny każdej ze zgłoszonych kandydatur ma na uwadze także przymioty wymagane do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego.

Przy uwzględnieniu całościowo każdego z kryteriów rozpatrzonych przez Krajową Radę Sądownictwa, w przedmiotowym postępowaniu nominacyjnym, na wyróżnienie, zdaniem Rady, zasługują kandydatury J. S. B. oraz J. E. W. Rada dokonując takiego wyboru miała na uwadze przymioty wskazane w bardzo dobrych opiniach kwalifikacyjnych dotyczących pracy kandydatek. J. S. B. posiada wieloletnie i wszechstronne doświadczenie zawodowe, wykonując zawód radcy prawnego. Ponadto posiada stopień naukowy doktora nauk prawnych z zakresu prawa. Obowiązki zawodowe potrafi umiejętnie łączyć z karierą naukową, pracuje na stanowisku adiunkta w Katedrze Własności Intelektualnej Uniwersytetu (...). Natomiast J. E. W. od ponad dziesięciu lat zajmuje się prawem administracyjnym przez pracę w Samorządowym Kolegium Odwoławczym w K., pełniąc również funkcję jego Prezesa. Wcześniej przez wiele lat wykonywała również zawód radcy prawnego w różnych instytucjach. Wytypowane kandydatki nie uzyskały co prawda poparcia środowiska sędziowskiego, jednak należy mieć na uwadze, że nie były one znane w tym środowisku zawodowym, ponieważ pracują poza sądownictwem. Jako osoby nieznane zarówno dla członków Kolegium Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w S., jak i Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w S. nie były w ogóle brane pod uwagę w tym środowisku jako potencjalne kandydatki do objęcia urzędu sędziego tego Sądu. Niewątpliwie miało to wpływ na uzyskany przez kandydatki rezultat głosowania.

W ocenie Rady, kandydatki posiadają wieloletnie i wszechstronne doświadczenie zawodowe w pracy na różnych stanowiskach, bogatą wiedzę merytoryczną, również w zakresie prawa administracyjnego oraz niezbędne cechy osobowościowe, które pozwalają uznać, że będą rzetelnie wykonywać powierzone obowiązki sędziego wojewódzkiego sądu administracyjnego.

W ocenie Krajowej Rady Sądownictwa, pozostali kandydaci ubiegający się o stanowisko sędziego Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w S. nie spełniają w takim stopniu kryteriów ustawowych, jak wskazane osoby ocenione najwyżej w obecnej procedurze konkursowej. Ogólna ocena kwalifikacji tych osób, obejmująca doświadczenie zawodowe, opinie wizytacyjne i służbowe na temat ich pracy, a

także oceny na dyplomie ukończenia studiów wyższych i egzaminie zawodowym, nie są w przypadku tych kandydatów tak wyróżniające, jak ocena kwalifikacji J. S. B. oraz J. E. W.

Uczestnik postępowania Ł. S. wniósł do Sądu Najwyższego odwołanie od uchwały Nr [...] /2014 Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 5 marca 2014 r. w części, w której postanowiono przedstawić Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosek o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w S. kandydaturę radcy prawnego J. S. B. i radcy prawnego J. E. W. oraz w części, w której postanowiono nie przedstawić Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie do pełnienia wymienionego urzędu kandydatury Ł. S..

Odwołujący się zarzucił zaskarżonej uchwale mające wpływ na wynik postępowania:

1) naruszenie art. 2, art. 32 ust. 1, art. 60 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r., przez niezastosowanie przy ocenie kandydatów na stanowisko sędziego Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w S. reguł i kryteriów wyboru, które odpowiadałyby zasadom równego dostępu do służby publicznej, równego traktowania, oraz zasadom demokratycznego państwa prawa urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej;

2) naruszenie przepisów art. 33 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa poprzez brak wszechstronnego rozważenia sprawy na podstawie udostępnionej dokumentacji oraz złożonych wyjaśnień uczestnika postępowania, przejawiające się w:

a) pominięciu okoliczności, że odwołujący się uzyskał poparcie środowiska sędziowskiego sędziów Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w S. tj. pięć głosów „za” na Kolegium W. w S. oraz czternaście głosów Zgromadzenia Ogólnego Sędziów W. w S., podczas gdy zarówno J. S. B. jak i J. W. nie uzyskały akceptacji środowiska sędziowskiego,

b) nieuprawnionym przyjęciu, że negatywny dla J. W. jak i J. S. B. wynik głosowania Kolegium W. w S. i Zgromadzenia Ogólnego Sędziów W. w S. wynikał z faktu, iż obie kandydatki „nie były znane w tym środowisku zawodowym, ponieważ pracują poza sądownictwem”, podczas gdy odwołujący się, który uzyskał

jednogłośnie poparcie Kolegium W. w S. i Zgromadzenia Ogólnego Sędziów W. w S., także pracuje poza sądownictwem, jak i poza obszarem właściwości tego Sądu, a zatem okoliczność ta nie miała wpływu na wyniki głosowania,

c) pominięciu okoliczności, że odwołujący się od 2004 r. do 2009 r. orzekał w Samorządowym Kolegium Odwoławczym w S. jako członek pozaetatowy, zaś od 2009 roku do chwili obecnej jest etatowym członkiem Samorządowego Kolegium Odwoławczego w T., a wcześniej łącznie przez 9 lat pracował w Z. oraz w gospodarstwie pomocniczym Urzędu Wojewódzkiego i Regionalnej Dyrekcji Ochrony Środowiska w S., gdzie zajmował się stosowaniem prawa administracyjnego oraz tworzeniem aktów prawa miejscowego, a także zajmował stanowisko kierownicze, w wyniku czego uzyskał większe od osób wyróżnionych przez Radę doświadczenie zawodowe w administracji publicznej, tak w zakresie stosowania prawa administracyjnego jak i jego tworzenia oraz z innych dziedzin prawa związanych z funkcjonowaniem administracji samorządowej i rządowej,

d) przyjęciu, że kandydatury J. W. i J. S. B. zasługują na wyróżnienie, ze względu na oceny kwalifikacji, posiadane długoletnie i wszechstronne doświadczenie zawodowe, bardzo dobre opinie dotyczące ich pracy, jak i opinie Prezesa Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w S., podczas gdy wyróżnienie wymienionych kandydatek pozostaje w sprzeczności z materiałami źródłowymi, na podstawie których zostały ustalone, albowiem to kandydatura odwołującego z uwagi na ocenę kwalifikacji sędziego wizytatora, wykształcenie, przedstawione opinie, jak i doświadczenie w stosowaniu prawa administracyjnego i tworzeniu przepisów prawa miejscowego zasługuje na wyróżnienie i przedstawienie do powołania na stanowisko sędziowskie w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w S., co znalazło odzwierciedlenie zarówno w opinii Kolegium tego Sądu, jak i ocenie Zgromadzenia Ogólnego Sędziów,

e) pominięciu korzystnych dla odwołującego opinii Prezesa Samorządowego Kolegium Odwoławczego w S., Prezesa Samorządowego Kolegium Odwoławczego w T., Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w S. oraz opinii poprzednich przełożonych, a także bardzo dobrej oceny kwalifikacyjnej sędziego wizytatora,

f) podjęciu przez Krajową Radę Sądownictwa zaskarżonej uchwały w dniu 5 marca 2014 r. w obecności członków Rady, którzy nie byli obecni przy wysłuchaniu

uczestników postępowania, które miało miejsce w dniu 4 marca 2014 r., co miało istotny wpływ na wynik głosowania;

3) naruszenie przepisu art. 35 ust. 2 pkt 1 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa przez ocenę kwalifikacji odwołującego Ł.S. z pominięciem wysokiego poziomu wiedzy z zakresu administracji publicznej, prawa administracyjnego oraz innych dziedzin prawa związanych z działaniem administracji publicznej, wpływającego na wysokie kwalifikacje kandydata, zróżnicowanego doświadczenia zawodowego, a także bardzo dobrych opinii przełożonych oraz innych dokumentów dołączonych do karty zgłoszenia, podczas gdy uwzględnienie powyższych okoliczności pozwoliłoby ustalić Krajowej Radzie Sądownictwa, iż to odwołujący jest najlepszym kandydatem na stanowisko sędziowskie w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w S.;

4) naruszenie przepisu art. 35 ust. 2 pkt 2 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa polegające na nieuwzględnieniu opinii Kolegium Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w S. i oceny Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w S., w których podczas głosowań Ł. S. otrzymał odpowiednio: 5 głosów „za” i 14 głosów „za”, podczas gdy ani J. S. B. , ani J. W. nie otrzymały akceptacji Kolegium Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w S. jak i Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w S. , przy czym J. W. otrzymała 5 głosów „przeciw” na Kolegium i 0 głosów Zgromadzenia Ogólnego Sędziów, a J. S. B. zaledwie 2 głosy „za” na Kolegium i 1 głos Zgromadzenia Ogólnego Sędziów, podczas gdy przy tak znacznej różnicy głosów, stanowisko środowiska sędziowskiego Sądu, do którego aplikują uczestnicy postępowania, powinno mieć istotne znaczenie przy ocenie kandydatów;

5) naruszenie art. 35 ust. 2 pkt 2 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa w zw. z art. 24 § 1 pkt 2 i art. 25 § 1 pkt 2 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. Prawo o ustroju sądów administracyjnych przez przyznanie pierwszeństwa stanowisku Prezesa Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w S. przed opinią Kolegium Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w S. oraz oceną Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w S., podczas gdy to

Zgromadzenie Ogólne Sędziów przedstawia Krajowej Radzie Sądownictwa kandydatów na stanowiska sędziowskie po uzyskaniu opinii Kolegium Sądu;

6) art. 35 ust. 2 i art. 42 ust. 1 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa przez niezawarcie w uzasadnieniu uchwały porównania wyników poszczególnych, zastosowanych w toku postępowania, kryteriów oceny kandydatów i w konsekwencji ocenę odwołującego przekraczającą swobodę uznania w zakresie wyłaniania kandydatów na stanowiska sędziowskie z pominięciem jednolitych kryteriów;

7) naruszenie przepisu art. 42 ust. 1 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa przez niezawarcie w uzasadnieniu uchwały przyczyn odmowy przedstawienia kandydatury odwołującego Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego, w porównaniu do kandydatów, którzy zostali pozytywnie zaopiniowani przez Radę, co wskazuje na to, iż faktycznie Krajowa Rada Sądownictwa nie rozważyła kandydatury odwołującego, przyjmując a priori, że najlepszymi kandydatami na rzeczne stanowisko są J. S. B. oraz J. W..

Podnosząc powyższe zarzuty, odwołujący się wnioskował o uchylenie uchwały w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie do ponownego rozpatrzenia Krajowej Radzie Sądownictwa.

Krajowa Rada Sądownictwa w odpowiedzi na odwołanie wniosła o jego oddalenie w całości.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wstępnie Sąd Najwyższy uważa za stosowne przypomnieć, że zgodnie z art. 44 ust. 1 zdanie pierwsze ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (Dz.U. Nr 126, poz. 714, dalej ustawa o KRS), uczestnik postępowania może odwołać się do Sądu Najwyższego z powodu sprzeczności uchwały Rady z prawem, o ile odrębne przepisy nie stanowią inaczej. Wynikające z tego przepisu prawo zaskarżenia uchwał Rady dotyczy zatem uchwał podejmowanych w sprawach należących do jej kompetencji, w tym w wymienionych w art. 3 ust. 1 pkt 1 ustawy o KRS sprawach o rozpatrzenie i ocenę kandydatów do

pełnienia urzędu na stanowiskach sędziów Sądu Najwyższego oraz stanowiskach sędziowskich w sądach powszechnych, sądach administracyjnych i sądach wojskowych. Stosownie do art. 44 ust. 3 ustawy o KRS do postępowania przed Sądem Najwyższym w sprawach z odwołań od uchwał Rady stosuje się przepisy Kodeksu postępowania cywilnego o skardze kasacyjnej, poza przepisem art. 87¹ k.p.c. ustanawiającym przymus adwokacko – radcowski w występowaniu przed tymże Sądem. Odesłanie do przepisów Kodeksu postępowania cywilnego o skardze kasacyjnej determinuje więc sposób wyznaczenia granic rozpoznania przez Sąd Najwyższy sprawy zainicjowanej odwołaniem uczestnika postępowania. Stosownie do art. 398¹³ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy rozpoznaje bowiem skargę kasacyjną w granicach zaskarżenia oraz w granicach podstaw, a z urzędu bierze pod rozwagę tylko nieważność postępowania.

Jeśli natomiast chodzi o podstawy odwołania od uchwał Rady, to zdaniem Sądu Najwyższego zasadniczo nie ma zastosowania w tym zakresie art. 398³ § 1 k.p.c. regulujący kwestię podstaw kasacyjnych, gdyż w przypadku odwołań od uchwał Rady podstawy te są określone w art. 44 ust. 1 zdanie pierwsze ustawy o KRS, który stanowi, że odwołanie można wnieść z powodu sprzeczności uchwały z prawem, a zatem zarówno z prawem materialnym, jak i z przepisami postępowania. Szczegółowe zasady postępowania przed Radą w indywidualnych sprawach są przy tym unormowane w przepisach rozdziału 3 obecnie obowiązującej ustawy o KRS i to one mogą stanowić punkt odniesienia dla podnoszonych w odwołaniach od uchwał Krajowej Rady Sądownictwa zarzutów naruszenia przepisów proceduralnych. Naruszenia te muszą mieć jednak istotny wpływ na wynik sprawy, odzwierciedlony w treści zaskarżonej uchwały.

Sąd Najwyższy w obecnym składzie za nadal aktualny uznaje równocześnie pogląd judykatury wyrażany na gruncie art. 13 ust. 2 dawnej ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (jednolity tekst: Dz.U. z 2010 r. Nr 11, poz. 67 ze zm.), będącego odpowiednikiem art. 44 ust. 1 obecnej ustawy o KRS, zgodnie z którym zakres kognicji Sądu Najwyższego w ramach oceny uchwał Krajowej Rady Sądownictwa obejmuje wyłącznie badanie, czy uchwała nie pozostaje w sprzeczności z prawem. Oznacza to przede wszystkim, że Sąd Najwyższy nie ma kompetencji do merytorycznego rozpatrywania kwalifikacji

kandydata na sędziego (a tym bardziej jego kontrkandydatów). Przedmiotem badania ze strony Sądu Najwyższego pozostaje zatem procedura podejmowania uchwały przez Krajową Radę Sądownictwa, a nie przesłanki, które zadecydowały o jej treści (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 15 lipca 2009 r., III KRS 7/09 i III KRS 11/09, niepublikowane, oraz z dnia 20 października 2009 r., III KRS 13/09, ZNSA 2011 nr 11, poz. 93). Wypada również dodać, że jak zauważył Trybunał Konstytucyjny w uzasadnieniu wyroku z dnia 27 maja 2008 r., SK 57/06 (OTK – A 2008 nr 4, poz. 63), ani szczególna, konstytucyjna, pozycja ustrojowa KRS, ani fakt, że w myśl art. 12 ust. 5 ustawy o KRS w postępowaniu przed Radą nie stosuje się przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego, nie odbierają postępowaniu przed Radą w sprawach indywidualnych, dotyczących powołania na stanowiska sędziowskie, charakteru postępowania administracyjnego. Przedmiot postępowania w kwestii oceny kandydata i przedstawienia wniosku o jego powołanie na stanowisko sędziego ma charakter sprawy w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji. I jako taka powinna podlegać kontroli sądowej w zakresie właściwym tego rodzaju sprawom, tj. pod kątem legalności, przestrzegania stosownych procedur prawnych. Zgodzić się natomiast należy ze stanowiskiem, że merytoryczna ingerencja sądu w rozstrzygnięcia Rady byłaby niedopuszczalna, wkraczałaby bowiem w sferę szczególnego władztwa Rady, wynikającego z samych norm konstytucyjnych. Jednakże kontrola sądowa przestrzegania praw obywateli, w rozważanym wypadku praw wynikających z art. 60 Konstytucji, tj. prawa równego dostępu do służby publicznej, a zatem w sprawach prowadzenia naboru na podstawie przejrzystych kryteriów selekcji kandydatów i obsadzania poszczególnych stanowisk w służbie publicznej, jest, w myśl art. 45 ust. 1 Konstytucji, konieczna.

W konsekwencji takiego ukształtowania kognicji Sądu Najwyższego w zakresie kontroli nad postępowaniem dotyczącym przedstawienia Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie sędziego, kontrola sądowa obejmuje w szczególności badanie, czy Rada przestrzegała w danym postępowaniu jednolitych kryteriów oceny kandydata oraz procedur postępowania związanych z oceną kandydatury i przedstawiania wniosku Prezydentowi. Analiza tego, czy uchwała nie pozostaje w sprzeczności z prawem, obejmuje także kontrolę przestrzegania przez Radę innych wymagań prawnych, w tym np. ustawowych

warunków powoływania na stanowisko sędziego, sprecyzowanych w ustawie z dnia 25 lipca 2002 r. – Prawo o ustroju sądów administracyjnych oraz ogólnych reguł proceduralnych obowiązujących w postępowaniu przed tym organem, określonych w przepisach rozdziału 3 ustawy o KRS.

Przechodząc do oceny podstaw odwołania wniesionego w niniejszej sprawie od uchwały Rady z dnia 5 marca 2014 r., Sąd Najwyższy stwierdza, że jest ono oparte na zarzutach naruszenia przepisów art. 2, art. 32 ust. 1 i art. 60 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz art. 33 ust. 1 i 2, art. 35 ust. 2 pkt 1 i 2 i art. 42 ust. 1 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa.

Odnosząc się do sformułowanych w odwołaniu zarzutów obraży art. 2, art. 32 ust. 1 i art. 60 Konstytucji RP, Sąd Najwyższy zauważa zatem, że pierwszy z wymienionych przepisów, przez wskazanie, że Rzeczpospolita Polska jest demokratycznym państwem prawnym, urzeczywistniającym zasady sprawiedliwości społecznej, nakazuje dochowanie przez Krajową Radę Sądownictwa obowiązku wszechstronnego rozpatrzenia i oceny kandydatów do pełnienia urzędu na stanowiskach sędziowskich, w sposób respektujący standardy charakterystyczne dla organów demokratycznego państwa prawnego, w tym - między innymi - zasadę ochrony zaufania obywatela do państwa. Art. 32 ust. 1 Konstytucji RP statuuje z kolei zasadę równości wszystkich wobec prawa i równości traktowania wszystkich przez władze publiczne oraz zakazuje dyskryminacji w życiu politycznym, społecznym lub gospodarczym z jakiegokolwiek przyczyny. Z tego względu kontrola sądowa postępowania przed Radą w zakresie jej zgodności z tym przepisem powinna sprowadzać się do oceny, czy wszyscy kandydaci uczestniczący w procedurze konkursowej byli traktowani jednakowo oraz czy żaden z nich nie był w jakikolwiek sposób dyskryminowany. Przedmiotem ochrony wynikającej z art. 60 Konstytucji RP jest zaś przede wszystkim formalny aspekt dostępu do służby, a więc związany z przestrzeganiem jednolitych kryteriów i procedur postępowania, a nie sama ocena kwalifikacji czy też wiarygodności danej osoby z punktu widzenia kryteriów stosowanych w ramach tego postępowania. Dlatego sądowa kontrola dokonywana przez pryzmat wymienionego przepisu nie stwarza (co już było zresztą podnoszone) podstaw do wkraczania w zakres kompetencji Krajowej Rady Sądownictwa, ponieważ mogłoby to oznaczać naruszenie konstytucyjnych

uprawnień i kompetencji Rady wynikających z art. 179 Konstytucji. Ochrona sądowa udzielana kandydatowi na określone stanowisko sędziowskie winna zatem obejmować kontrolę postępowania przed Radą pod względem jego zgodności z prawem, a więc musi być ograniczona do oceny zgodności z prawem zastosowanej *in casu* procedury oceny kandydatury bądź kandydatur i w efekcie przedstawienia Prezydentowi RP wniosku o powołanie lub odmowy objęcia danego kandydata takim wnioskiem. Poddanie kontroli sądowej wyników postępowania przed KRS w takiej indywidualnej sprawie nie może natomiast oznaczać, że sąd uczestniczyłby w decydowaniu o obsadzie określonego stanowiska sędziowskiego.

Powołany również w podstawach zaskarżenia art. 33 ust. 1 ustawy o KRS zobowiązuje Krajową Radę Sądownictwa, aby przed podjęciem uchwały w indywidualnych sprawach należących do jej kompetencji, wszechstronnie rozważyła sprawę, na podstawie udostępnionej dokumentacji oraz wyjaśnień uczestników postępowania lub innych osób, jeśli zostały złożone. Regulacja zawarta w tym przepisie koresponduje więc obowiązkami Rady wynikającymi z art. 2 Konstytucji RP. Naruszenie tego przepisu (a także art. 2 Konstytucji RP) może zatem polegać na pominięciu istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności wynikających z owej dokumentacji lub wyjaśnień, albo dokonaniu ustaleń sprzecznych z tymże materiałem. Z kolei, w myśl art. 33 ust. 2, w uzasadnionych przypadkach Rada może żądać osobistego stawiennictwa uczestnika postępowania lub złożenia przez niego pisemnych wyjaśnień, a także uzupełnienia materiałów sprawy. Przepis art. 30 ust. 2 (mówiący o uprawnieniu Rady do zapoznania się z aktami osobowymi uczestnika postępowania) stosuje się odpowiednio. Oba te przepisy określają więc wyłącznie uprawnienia Rady, a nie jej obowiązki. Od samej Rady, a na wstępnym etapie postępowania od zespołu Rady, zależy zatem sposób realizacji owych uprawnień. W tej sytuacji nie jest możliwe skuteczne postawienie zarzutu naruszenia art. 33 ust. 2 ustawy o KRS, skoro tylko Rada decyduje, czy skorzystać z możliwości przewidzianych w tym przepisie, a w przypadku uznania takiej potrzeby, wskazuje także zakres czynności, które mają zostać podjęte w celu ich realizacji.

Natomiast w myśl art. 35 ust. 2 ustawy o KRS, przy ustalaniu kolejności kandydatów na liście zespół kieruje się przede wszystkim oceną kwalifikacji

kandydatów, a ponadto uwzględnia: 1) doświadczenie zawodowe, opinie przełożonych, rekomendacje, publikacje i inne dokumenty dołączone do karty zgłoszenia; 2) opinie kolegium właściwego sądu oraz ocenę właściwego zgromadzenia ogólnego sędziów. Wymaga przy tym podkreślenia, że ów katalog (adresowany w pierwszej kolejności do zespołu Rady przy sporządzaniu listy rekomendowanych kandydatów) nie ma wyczerpującego charakteru i – poza wyeksponowaniem, przez użycie sformułowania „przede wszystkim”, oceny kwalifikacji kandydatów – w żadnym razie nie hierarchizuje innych przymiotów (cech, właściwości), którymi powinna odznaczać się osoba ubiegająca się o to stanowisko. Co do samych kwalifikacji kandydatów należy z kolei zauważyć, że przepis nie precyzuje tego pojęcia. Z pewnością jednak nie można utożsamiać go tylko z wymaganiami stawianymi kandydatom w przepisach ustawy o ustroju sądów administracyjnych, gdyż te wyznaczają jedynie minimum standardów dla osoby ubiegającej się o stanowisko sędziego. Chodzi więc raczej o uwzględnienie w ocenie kandydatów – poza owym ustawowym minimum – dodatkowych elementów składających się na teoretyczne i praktyczne umiejętności potrzebne do wykonywania tego zawodu, jak np. wyniki ukończenia studiów i egzaminu kończącego właściwą aplikację, uzyskane stopnie naukowe, ukończone studia podyplomowe i szkolenia, reprezentowana w toku wykonywania dotychczasowej pracy i analizowana przez sędziów wizytatorów oraz przełożonych wiedza prawnicza, sposób organizowania pracy i wywiązywania się z obowiązków, itp. Aktualny pozostaje zatem pogląd judykatury, ukształtowany na podstawie przepisów dawnej ustawy o KRS z dnia 27 lipca 2001 r., w myśl którego o wyborze kandydata decyduje ocena całościowa, wynikająca z łącznego zastosowania tych przesłanek (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 20 października 2009 r., III KRS 13/09, ZNSA 2011 nr 1, poz. 93; z dnia 14 stycznia 2010 r., III KRS 24/09, LEX nr 737271 i z dnia 17 sierpnia 2010 r., III KRS 10/10, LEX nr 678015).

Co do art. 42 ust. 1 ustawy o KRS należy zaś zauważyć, że stanowi on, iż uchwały Rady w sprawach indywidualnych wymagają uzasadnienia. Przepis ten nie określa jednak wymaganej treści uzasadnienia. Dlatego też należy kierować się w tym zakresie zdrowym rozsądkiem, mając w szczególności na uwadze funkcje i cele przedmiotowe uzasadnienia. Oczywiście jest zaś to, że uzasadnienie uchwały

Rady nie może być powtórzeniem treści całego zgromadzonego materiału sprawy. Z punktu widzenia prawnej ochrony interesów poszczególnych kandydatów trzeba przyjąć, że Rada nie ma obowiązku szczegółowego opisywania każdego z nich, wystarczające jest dokładne przedstawienie kandydatów wybranych przez Radę. Każdy z pozostałych kandydatów zna własną sytuację (oceny egzaminacyjne, wyniki głosowania w sądzie, opinie etc.), może zatem porównać ją z osiągnięciami kandydatów wybranych przez Radę. Może też samodzielnie ocenić, czy niewybranie go przez Radę było uzasadnione. Dla ochrony interesów tych kandydatów nie jest konieczne posiadanie szczegółowych informacji dotyczących kandydatów niewybranych przez Radę. Nadto, nie ma podstaw do uznania słuszności tezy, że skoro Rada nie zamieściła w uzasadnieniu szczegółowej charakterystyki takich kandydatów, to tym samym nie dokonała wnikliwej analizy ich kandydatur, biorąc przy tym pod uwagę także stanowisko zespołu. Nie przemawiają za tym bowiem ani reguły wnioskowania logicznego, ani żadne domniemanie faktyczne. Należy więc uznać, iż niezaprezentowanie w uzasadnieniu uchwały szczegółowej charakterystyki kandydatów, których Rada postanowiła nie przedstawić Prezydentowi RP z wnioskiem o powołanie na stanowisko sędziego nie narusza art. 42 ust. 1 w związku z art. 44 ust. 3 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa. Dlatego Sąd Najwyższy w obecnym składzie podziela odnoszący się do tej kwestii analogiczny pogląd wyrażony w wyrokach Sądu Najwyższego: z dnia 12 czerwca 2012 r., III KRS 15/12 (LEX nr 1274982), z dnia 4 lipca 2012 r., III KRS 16/12 (OSNP 2013 nr 19-20, poz. 241) oraz z dnia 12 czerwca 2013 r., III KRS 201/13 (LEX nr 1402636). Sąd Najwyższy podziela także stanowisko zajęte w wyroku z dnia 21 sierpnia 2012 r., III KRS 21/12 (dotychczas niepublikowanym), iż uzasadnienie uchwały Krajowej Rady Sądownictwa ograniczone do szczegółowego przedstawienia kandydatur wybranych w głosowaniu nie stanowi naruszenia prawa. Uchwała jest aktem podejmowanym przez organ kolegialny. Wyniki takiego głosowania zaś trudno przedstawić w formie uzasadnienia, choćby z tego względu, że niemożliwe jest jednoznaczne ustalenie rzeczywistych intencji głosujących. W takim przypadku kontrola sądowa musi ograniczyć się do oceny, czy zachowane były podstawowe reguły proceduralne. Jest to sytuacja podobna do spotykanej w postępowaniu przed sądami administracyjnymi w sprawach zainicjowanych

wniesieniem odwołania od decyzji Centralnej Komisji do Spraw Tytułu Naukowego i Stopni Naukowych w przedmiocie nadania stopnia naukowego i tytułu naukowego, w których sąd administracyjny nie jest kompetentny do merytorycznej kontroli recenzji stanowiących podstawę decyzji (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 1996 r., III ARN 86/95, OSNAPiUS 1996 nr 21 poz. 315; wyroki Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 7 października 1999 r., I SA 813/99, LEX nr 46279; z dnia 22 listopada 2007 r., I SA/Wa 1292/07, LEX nr 433773 i z dnia 30 maja 2008 r., I OSK 212/08, LEX nr 505357 oraz wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 26 maja 2010 r., I SA/Wa 106/10, LEX/el. 2010, z glosą M. Karpiuka).

Rozpatrując i oceniając kandydatury zgłoszone na wolne stanowiska sędziowskie w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w S., Krajowa Rada Sądownictwa dysponowała obszerną dokumentacją dotyczącą poszczególnych osób biorących udział w konkursie oraz listą rekomendacyjną Zespołu członków Rady, sporządzoną po zapoznaniu się z tą dokumentacją. Z uzasadnienia zaskarżonej uchwały jednoznacznie wynika, iż Krajowa Rada Sądownictwa, rozpatrując kandydatury na wakujące stanowisko sędziowskie, wzięła pod uwagę wszystkie okoliczności dotyczące poszczególnych uczestników postępowania, rzutujące na ocenę ich predyspozycji do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego, zwłaszcza te, o których mowa art. 35 ust. 2 ustawy o KRS, a więc kwalifikacje i doświadczenie zawodowe kandydatów, (wszystkie) opinie wizytatorów i przełożonych, rekomendacje oraz wyniki głosowań organów samorządu sędziowskiego, a także bardzo szczegółowo je opisała. Wbrew twierdzeniom odwołującego się, kryteria, którymi kierowała się Rada, podejmując decyzję o przedstawieniu Prezydentowi RP konkretnych osób z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w S., są wyraźnie określone w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały i wynikają ze szczegółowego umotywowania przyczyn dokonanego wyboru. Nie wiadomo zatem, na czym odwołujący się opiera sugestię, jakoby Rada zaniechała stosowania przy ocenie kandydatów wyłącznie jednolitych, obiektywnych i przejrzystych kryteriów, takich jak doświadczenie zawodowe, poziom wykonywania dotychczasowych obowiązków, zebrane opinie. Wręcz przeciwnie, Rada podniosła, że za kryteria

decydujące o wyborze kandydatek J. S. B. i J. W., co do których została podjęta uchwała o przedstawieniu z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w S., uznała bardzo dobre opinie kwalifikacyjne dotyczące obu tych kandydatek, a nadto – w przypadku pierwszej z pierwszej z nich wieloletnie i wszechstronne doświadczenie zawodowe związane z wykonywaniem zawodu radcy prawnego, stopień naukowy doktora nauk prawnych, umiejętne łączenie obowiązków zawodowych z karierą naukową. Natomiast w odniesieniu do J. W. Rada podkreśliła, że od ponad dziesięciu lat zajmuje się prawem administracyjnym przez pracę w Samorządowym Kolegium Odwoławczym w K., dodatkowo pełniąc funkcję jego prezesa, a wcześniej przez wiele lat wykonywała również zawód radcy prawnego w różnych instytucjach. W ocenie Rady, obie kandydatki posiadają wieloletnie i wszechstronne doświadczenie zawodowe w pracy na różnych stanowiskach, bogatą wiedzę merytoryczną, również w zakresie prawa administracyjnego oraz niezbędne cechy osobowościowe, które pozwalają uznać, że będą rzetelnie wykonywać powierzone obowiązki sędziego wojewódzkiego sądu administracyjnego. Wbrew odmiennemu pogładowi odwołującego się, kryterium mającego wpływ na wybór obu wymienionych kandydatek nie stanowiło zaś stanowisko zajęte wobec nich przez Prezesa Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w S., a informacja o tym stanowisku została podana jedynie w części opisowej uzasadnienia zaskarżonej uchwały. Tym bardziej nie doszło więc do przyznania przez Radę pierwszeństwa tego stanowiska przed opinią Kolegium Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w S. oraz oceną Zgromadzenia Ogólnego Sędziów tego Sądu.

Odwołujący się zarzucił też, że Krajowa Rada Sądownictwa pominęła okoliczność, iż uzyskał on poparcie środowiska sędziowskiego sędziów Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w S., tj. pięć głosów „za” na Kolegium W. w S. oraz czternaście głosów Zgromadzenia Ogólnego Sędziów W. w S., podczas gdy zarówno J. S. B. jak i J. W. nie uzyskały akceptacji środowiska sędziowskiego.

Niewątpliwie, poparcie, jakie poszczególni kandydaci uzyskali w „środowisku sędziowskim”, jest ustawową przesłanką oceny kandydata na urząd sędziego. Nie została ona wprowadzie wymieniona wśród warunków uprawniających do objęcia stanowiska sędziego wojewódzkiego sądu administracyjnego w art. 6 § 1 Prawa o

ustroju sądów administracyjnych, jednakże przewidziano ją w przepisach regulujących tryb postępowania nominacyjnego przed KRS (art. 35 ust. 2 pkt 2 ustawy o KRS). Wyniki głosowania w kolegium i zgromadzeniu ogólnym sędziów właściwego sądu („poparcie środowiska sędziowskiego”) nie wiążą wprawdzie KRS przy dokonywaniu oceny kandydata na wolne stanowisko sędziowskie, jednakże są istotne z punktu widzenia art. 35 ust. 2 pkt 2 ustawy o KRS, gdyż stanowią jedno z ustawowych kryteriów rzutujących na ocenę predyspozycji kandydatów do pełnienia urzędu na obsadzonym stanowisku sędziego. Dlatego też KRS powinna umotywować swój wybór wówczas, gdy dotyczył on osoby, która uzyskała mniejsze poparcie środowiska zawodowego (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 14 stycznia 2010 r., III KRS 24/09, LEX nr 737271; z dnia 15 stycznia 2013 r., III KRS 33/12, LEX nr 1294479 oraz z dnia 15 maja 2013 r., III KRS 197/13, Legalis nr 750374). Zdaniem Sądu Najwyższego, w przedmiotowej sprawie Krajowa Rada Sądownictwa uczyniła zadość temu wymogowi, albowiem nie pominęła tego kryterium w swych rozważaniach, podnosząc w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały, że wybrane kandydatki „nie były znane w środowisku zawodowym, ponieważ pracują poza sądownictwem. Jako osoby nieznane zarówno dla członków Kolegium Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w S., jak i Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w S. nie były w ogóle brane pod uwagę w tym środowisku, jako potencjalne kandydatki do objęcia urzędu sędziego tego Sądu. Niewątpliwie miało to wpływ na uzyskany przez kandydatki rezultat głosowania”. Wprawdzie odwołujący się ocenił to stanowisko jako „oczywiście nieprawdziwe”, jednakże – zdaniem Sądu Najwyższego – ocena ta została oparta wyłącznie na subiektywnym odczuciu odwołującego się, iż kandydatki wybrane przez Radę „są radczyniami prawnymi w obszarze właściwości W. w S.”, w związku z czym „niewątpliwie są znane w środowisku sędziowskim Sądu, do którego aplikują”. Stwierdzenie to nie było natomiast poparte jakimikolwiek dowodami, które potwierdzałyby jego zasadność, przez co należało uznać je za niepoddające się kontroli w postępowaniu przed Sądem Najwyższym. Co jednak szczególnie istotne, poparcie udzielone odwołującemu się przez środowisko sędziowskie, które nie zostało uwzględnione przez Radę, jest tylko jednym z kryteriów oceny kandydatów na stanowiska sędziowskie, więc siłą rzeczy nie może być uznane za kryterium

decydujące o wyborze konkretnego kandydata. Poza oceną kwalifikacji, która jest kryterium najistotniejszym i która stanowiła zresztą, jak wynika z uzasadnienia zaskarżonej uchwały, zasadniczą przesłankę wyboru kandydatek dokonanego przez Radę w ramach ocenianej procedury, żadne z pozostałych kryteriów nie ma bowiem dominującego charakteru (por. m.in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2012 r., III KRS 9/12, LEX nr 1402638), w związku z czym dopiero łączna analiza kryteriów wymienionych w art. 35 ust. 2 pkt 1 i 2 ustawy o KRS, a także niewymienionych wprost w tym przepisie, decyduje o wyborze dokonanym przez Radę.

W ocenie Sądu Najwyższego, nie jest uzasadniony również zarzut odwołującego się, jakoby podjęcie przez Radę zaskarżonej uchwały w obecności członków Rady, którzy nie byli obecni przy wysłuchaniu uczestników postępowania, do którego doszło w dniu 4 marca 2014 r., stanowiło naruszenie art. 33 ust. 1 i 2 ustawy o KRS. To, że zgodnie z powołanym przepisem w sprawach indywidualnych Rada podejmuje uchwały po wszechstronnym rozważeniu sprawy, na podstawie udostępnionej dokumentacji oraz wyjaśnień uczestników postępowania lub innych osób, jeżeli zostały złożone (ust. 1), a w uzasadnionych przypadkach może żądać osobistego stawienia uczestnika postępowania lub złożenia przez niego pisemnych wyjaśnień (ust. 2), nie oznacza bowiem, iż wszyscy członkowie Rady podejmujący uchwałę muszą wcześniej (osobiście) uczestniczyć w wysłuchaniu uczestników postępowania zaproszonych na posiedzenie. Wystarczy, aby zapoznali się oni z dokumentacją, zawierającą wszak między innymi opis owego wysłuchania. Zgodnie z art. 21 ust. 1 ustawy do ważności uchwał Rady potrzebna jest obecność co najmniej połowy jej składu, w związku z czym skład Rady w trakcie posiedzenia może ulegać zmianom, co jest naturalne, jeśli zważyć, że posiedzenia Rady trwają przez kilka kolejnych dni, a w czasie ich trwania odbywają się równocześnie między innymi posiedzenia zespołów wyznaczonych w celu przygotowania indywidualnych spraw, zgodnie z art. 31 ustawy. Co więcej, wysłuchania zaproszonych w takich sprawach uczestników postępowań dokonują również owe zespoły członków, przekazując następnie Radzie przyjęte stanowisko wraz z uzasadnieniem, uwzględniające przebieg tego wysłuchania, w czasie plenarnego posiedzenia, na którym podejmowane są uchwały (art. 34 ustawy). W

takich przypadkach jest zaś oczywiste, że bezpośredni kontakt z zaproszonymi kandydatami (i możliwość dokonania ich bezpośredniej oceny) mają wyłącznie członkowie zespołu, natomiast pozostali członkowie Rady uzyskują informacje na temat tych kandydatów wyłącznie na podstawie przedstawionych im dokumentów, w tym protokołu posiedzenia zespołu, jego stanowiska wraz z uzasadnieniem oraz ustnej relacji członków zespołu. Dlatego zupełnie nieuprawnione jest także twierdzenie odwołującego się, że nieobecność części członków Rady uczestniczących w podejmowaniu uchwały w czasie wysłuchania zaproszonych uczestników postępowania, miała wpływ na sposób oddania przez nich głosów.

Reasumując ten wątek rozważań, Sąd Najwyższy stoi zatem na stanowisku, że zaprezentowana w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały ocena kandydatur, wbrew odmiennemu stanowisku odwołującego się, jest wynikiem wszechstronnego rozważenia przez Krajową Radę Sądownictwa wszystkich aspektów sprawy i nie można przypisać jej cech dowolności, która stanowiłaby naruszenie art. 33 ust. 1 ustawy o KRS. Z tych samych przyczyn nie może być również uzasadniony zarzut naruszenia art. 2 Konstytucji RP, a także art. 32 ust. 1 (w kontekście wynikającej z niego zasady równości wobec prawa i równości traktowania wszystkich przez władze publiczne) oraz art. 60 Konstytucji RP, zwłaszcza że – co już wcześniej zostało podkreślone – przedmiotem ochrony wynikającej z tych przepisów jest przede wszystkim formalny aspekt dostępu do służby, a więc związany z przestrzeganiem jednolitych kryteriów i procedur postępowania, a nie sama ocena kwalifikacji czy też wiarygodności danej osoby z punktu widzenia kryteriów stosowanych w ramach tego postępowania. Dokonywana przez Sąd Najwyższy kontrola sądowa nie stwarza więc podstaw do wkraczania w zakres kompetencji Krajowej Rady Sądownictwa w tych kwestiach, ponieważ mogłoby to oznaczać naruszenie konstytucyjnych uprawnień i kompetencji Rady wynikających z art. 179 Konstytucji. Zdaniem Sądu Najwyższego, zawarte w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały wyjaśnienia Rady nie zawierają również niczego, co można by uznać za dyskryminację odwołującego się, świadczącą o naruszeniu art. 32 ust. 1 Konstytucji RP.

Zdaniem Sądu Najwyższego, uzasadnienie uchwały podjętej w przedmiotowej sprawie oraz dokumenty obrazujące przebieg postępowania przed

Radą pozwalają przyjąć, że rozstrzygnięcie, które zapadło w kwestionowanej uchwale o nieprzedstawieniu Prezydentowi RP kandydatury odwołującego się z wnioskiem o powołanie go na urząd sędziego wojewódzkiego sądu administracyjnego, zostało podjęte po wszechstronnym rozważeniu całości zgromadzonego materiału dowodowego i z zachowaniem prawidłowego toku postępowania przed Radą. W szczególności Sąd Najwyższy nie widzi podstaw do stwierdzenia, że Krajowa Rada Sądownictwa przy odmowie przedstawienia kandydatury odwołującego się Prezydentowi RP kierowała się niejednołitymi kryteriami. Powinność stosowania w postępowaniu przed Radą jednolitych kryteriów wyboru nie oznacza bowiem, że Krajowa Rada Sądownictwa powinna wobec wszystkich zgłoszonych kandydatów (niezależnie od ich statusu) stosować kryteria jednakowe (identyczne). Z tej przyczyny należy podkreślić, że jednolite kryterium odnoszące się np. do kwalifikacji zawodowych (dorobku, doświadczenia zawodowego) kandydatów na wolne stanowisko sędziowskie w sądzie administracyjnym nie może być jednakowo stosowane do różnych kandydatów. Inaczej ich ocena będzie dokonywana np. w odniesieniu do sędziego sądu powszechnego, a inaczej będzie kształtować się w przypadku kandydatury zgłoszonej przez radcę prawnego, notariusza, osoby zatrudnionej na stanowiskach związanych ze stosowaniem lub tworzeniem prawa administracyjnego lub pracownika naukowego szkoły wyższej, a kompletne odtworzenie motywacji jest prawie niemożliwe. Dlatego należy przyjąć, że uzasadnienie rozstrzygnięcia przyjętego w przedmiotowej uchwale Krajowej Rady Sądownictwa nie jest ani niekompletne, ani sprzeczne z dokumentacją pozostającą w dyspozycji Rady.

Z tej też przyczyny subiektywne poczucie pokrzywdzenia kandydata do objęcia wolnego stanowiska sędziego nie stanowi usprawiedliwionej podstawy odwołania od uchwały KRS o nieprzedstawieniu Prezydentowi RP wniosku o powołanie na wakujące stanowisko sędziowskie, jeżeli odwołujący się nie wskazał uzasadnionych zarzutów, które potwierdzałyby rzeczywiste stosowanie wobec jego kandydatury nierównych lub dyskryminujących go kryteriów dostępu do wakujących stanowisk sędziowskich w porównaniu do innych kandydatur zgłoszonych w tej samej procedurze konkursowej (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 sierpnia 2012 r., III KRS 21/12, LexPolonica nr 6202466). Weryfikacja kwalifikacji

poszczególnych kandydatów ubiegających się o stanowiska sędziowskie należy wyłącznie do Rady, a podstaw do twierdzenia, że zostały przekroczone granice swobodnego uznania, nie mogą stanowić odmienne - z natury subiektywne - zapatrywania w odniesieniu do własnych osiągnięć, walorów i przymiotów. W tym stanie rzeczy uchylają się spod kognicji Sądu Najwyższego twierdzenia odwołującego się, że to właśnie jego cechuje najwyższy (spośród wszystkich zgłoszonych kandydatów) poziom wiedzy z zakresu administracji publicznej (prawa administracyjnego), zaś KRS dokonała pobieżnej i sprzecznej z wynikami materiału dowodowego oceny jego kandydatury. Należy również podkreślić, że Krajowa Rada Sądownictwa w toku analizowanego postępowania miała za zadanie wskazać i przedstawić Prezydentowi RP z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w S. tylko dwóch spośród ostatecznie czternastu kandydatów, z których większość (w tym także odwołujący się) z całą pewnością posiadała przymioty świadczące o tym, iż nie tylko spełnia formalne (ustawowe) przesłanki, ale również – przy uwzględnieniu określonych kryteriów oceny – jest merytorycznie przygotowana do objęcia stanowiska, o które się ubiegała. Mówiąc lapidarnie, Rada (co sama przyznała w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały) dokonywała więc wyboru pomiędzy dobrymi i bardzo dobrymi kandydatami, przy czym kandydatura odwołującego się w żadnym razie nie została przez Radę zdyskwalifikowana.

Wobec bezzasadności podstaw i zarzutów odwołania, Sąd Najwyższy orzekł zatem o jego oddaleniu na mocy art. 398¹⁴ k.p.c. w związku z art. 44 ust. 3 ustawy o KRS.